

(У відповідь на вірші, в яких він радив мені  
назавжди залишитись на Україні)

Щоб молодечі роки  
Лінивим сном я вбив!  
Щоб я не поспішив  
Під волі стяг високий!  
Ні, ні! Слова пусті,  
Пораднику лукавий!  
Презирства гідні ті,  
Хто не жадає слави.  
Юнацьких душ кумир —  
Вона мене сурмою  
Гукає в буйний вир  
І кличе за собою  
На береги Неви!

Отож прощайте ви:  
Ясна красо природи,  
Заквітчані сади  
І наливні плоди,  
І Дону тихі води,  
І злагода в серцях,  
І повів самотини,  
І тиша на полях  
Блаженної країни,  
Де, горя і суєт  
Не відавши, щасливий  
Прожити б міг поет  
Ні в чому не примхливий,  
Де протікали б дні  
В безшумному затоні,  
На дружби ніжнім лоні,  
В родинному теплі!

Усе це залишав  
Запалений піїт,  
Спрямовує свій літ,  
Хоч друг того й не рає,  
Він чарівниці вслід!  
Де світ шумить бурхливо,  
Турбот і мук ріка,  
Від неї я щасливо  
І дослужусь, можливо,  
Лаврового вінка.  
Коли я, посивілий,  
Зустріну друзів знов,  
Це буде спогад милий  
Для приятних розмов.

Перекладач: М. Рильський